

STÓRSKJÚTTIN HJÁ VÍF

MARIANNA

KUNDI MIST

ARMIN

– Læknarnir søgdu við meg, at um eg ikki slapp í viðgerð alt fyri eitt, so var eg í vanda fyri at missa armin og í ringasta føri doyggja, sigur Marianna Holm Jacobsen, sum herfyri varð álopin av einari sera vandamiklari bakteriu. Stórskjúttin hjá VÍF greiðir í hesi samrøðu frá einari buldrutari handbóltssleið, har hon hevur verið darvað av nógvum og álvarsligum skaðum

Pætur Albinus

Hóast hon hevur útmerkað seg sum ein hin besti spælari í føroysku landskappingini yvirhøvur, so hevur lagnan mangar ferðir verið Marionnu Holm Jacobsen hørð. 20 ára gamli VÍF-leikarin, sum annars er uppvaksin í Neistanum og eisini hevur roynt seg í donskum handbólti, hevur verið illa darvað av skaðum á handbóltssleiðini.

Fyri góðari viku síðani mátti hon ígjøgnum tvær skurðviðgerðir vegna bruna í vinstra armi. Hon hevði fingið bakteriuna nekrotiserandi fasciiti, sum er sera vandamikil. Hon leypir á húð, vevnað, musklar og annað. Verður bakterian ikki bast í nóg góðari tíð, so kann tann rakti missa armin og í ringasta føri eisini doyggja av henni.

Marianna var tó heppin og slapp undir skurð alt fyri eitt, og læknarnir megnaðu at basa hesi ógvuliga sjáldsomu bakteriu, sum einans 1-2 út av 100.000 fáa.

At vera undir skurði er ikki nakað nýtt fyri Marionnu. Fleiri ferðir hava álvarsligir og drúgvir skaðar verið glæsiligu handbóltssamtíð hennara ein meinbogi á vegnum.

Soleiðis sá armin út eftir skurðviðgerðina

Vann Partille

Alt byrjaði, tá ið Marianna gekk í øðrum flokki. Ein genta í flokki hennara fekk lokkað hana við til handbóltssvenjing, og tað gekk ikki drúgv tíð áðrenn gávarnar vóru til at fáa eyga á. Hon skoraði eitt mál fyri og annað eftir, júst soleiðis sum vit kenna hana í dag.

Veruliga gjøgnumbrotið fekk hon í 2010, tá ið hon saman við G14 hjá Neistanum vann heimsins størstu handbóltsskapping, Partille Cup í Svøríki.

– Um hesa tíðina var handbóltur mítt eitt og alt, har eg ikki ynskti annað enn at koma so langt sum yvirhøvur gjørligt við handbólt-

inum, sigur Marianna, sum í kappingini skaraði framúr.

Hetta fór ikki ósæð framvið.

– Eitt sindur eftir at hava spælt finaluna har yviri, setti Jan Ottosen seg í samband við meg. Hann hevði samband við leiðsluna í Skanderborg, har eg bleiv biðin um at koma at royndarvenja við teimum. Teir høvdu nevniliga sæð meg í finaluni í Svøríki, sigur Marianna.

Hóast unga aldurin, so skilti Marianna, at hetta var ein frálíkur møguleiki. Hon gjørdi skjótt upp við seg sjálva, at hon skuldi taka av tilboðnum.

– Men so langt kom eg ongantíð, brýtur Marianna av og útgreinir:

– Eg breyt armin í einum dysti síðst í árinum her heima, og mátti sita uttanfyri í umleið tveir mánaðir. Eg boðaði Skanderborg frá, at royndarvenjnin mátti útsetast.

Aftur óheppin

Best sum hon var komin fyri seg eftir armbrotið og aftur var byrjað at kasta við bólti, var óhappið aftur úti. Hetta var einans 15 dagar eftir at hon var byrjað aftur.

Tað var í einum ungdómsdysti ímillum Neistan og Kyndil í 2012, at tann tá 16 ára gamla Marianna var óheppin og meiddi sær høgra knæ

MARIANNA
– HONDBÓLTUR ER IKKI
TAÐ EINASTA, SUM
EG ÆTLI MÆR AT
BYGGJA LÍVIÐ Á

Marianna í Skanderborg-búnanum

somikið illa, at hon mátti skurðviðgerast bæði í krossbandinum og meniskinum.

– Tá mátti eg endaliga siga nei við Skanderborg. Eg visti, at hetta fór at taka mær langa tíð, greiðir Marianna frá.

– Eg bleiv so skurðviðgjørd fyra mánaðir aftaná hendingina, og var ikki klár at spæla aftur fyrr enn eitt heilt ár aftaná skurðviðgerðina. Tá ið eg so loksins kundi spæla aftur, var eingin handbóltur her heima, tí tá var summarsteðgur. Alt í alt gekk long tíð áðrenn eg aftur kundi spæla dyst, sigur hon.

Hóast skaðar og uppvenjing høvdu myndað seinastu drúgvu tíðina hjá Marionnu, so ynskti hon framvegis at

sleppa at royna seg í Danmark. Árið eftir, í 2013, tók Marianna avgerð um at melda seg inn á eitt akademi í Kolding. IKA-Idrætsakademi Kolding var navnið, og aftur hesaferð var tað Jan Ottosen, sum hjálpti henni á vegis.

Ævintýrið

Í Kolding byrjaði uttanlandsævintýr hennara, og nýggja kapittulin gleddi hon seg til.

– Mítt knæ kendist øgiliga gott, og eg hevði eisini uppvant tað sera nógv. Eg var so glað fyri at byrja handbóltin aftur – nú í Kolding, har alt var nýtt og spennandi, greiðir Marianna frá.

Lagnan var henni tó ei heldur hesaferð blíð.